

[Camre]

aktiv erhvervspolitik, der øger produktion, eksport og beskæftigelse.

Det er velkendt, at en almindelig ekspansiv økonomisk politik skulle føre til øget beskæftigelse. Men en ekspansion stiller også krav om udenlandsk valuta og vil altså i vores situation betyde øget låntagning i udlandet. En sådan øget låntagning er ikke mulig ud over snævre rammer.

Det vil være nødvendigt at låne i en år-række endnu, men betalingsbalanceunderskuddet må nødvendigvis blive mindre i de kommende år. Vi skal og må indrette vores økonomi sådan, at vi frigør os gradvis for udlandsgælden og den deraf følgende betydelige rentebyrde. Kun på denne måde kan der skabes grundlag for en ny ekspansion og sikring af fuld beskæftigelse.

Grunden til, at en ekspansiv økonomisk politik med en stærkt voksende produktion og eksport ikke er mulig uden meget omhyggelig styring, er naturligvis også at finde i, at de lande, vi samhandler med, oplever en trykket konjunktursituation, og at vores omkostningsniveau er så højt, at vi har vanskeligt ved at konkurrere på det internationale marked og på det hjemlige marked, hvor viljen til at købe dansk også er afhængig af, om danske varer er konkurrencedygtige på prisen.

På den baggrund er det indlysende, at omfattende stigninger i det indenlandske pris- og lønniveau – stigninger, som går ud over produktionsstigningen – vil være overordentlig farlige for beskæftigelsen og for betalingsbalancen. Det er klart, at der tegner sig et meget nuanceret billede af virksomhedernes omkostningsstruktur og deres indtjeningsmuligheder, men vi kommer ikke uden om, at stigninger i pengelønnen i vores situation generelt ikke fører til tilsvarende stigninger i reallønnen. Reallønnen er jo udtryk for, hvilken mængde goder den enkelte kan købe for sin løn, og den er derfor afhængig af produktionens størrelse. Hvis et samfund foretager ændringer i sin økonomi, som får produktionen til at stagnere eller får produktionen til at falde, ja, så virker det tilbage på reallønnen.

Oppositionen til højre for regeringen ønsker mere eller mindre direkte at sænke lønniveauet og at sænke den indenlandske efterspørgsel, primært ved at nedskære det offentlige forbrug og de offentlige investeringer.

En sådan politik ville bevirke et fald i den hjemlige efterspørgsel med øget arbejdsløshed til følge. De ændringsforslag til finanslovsforslaget, som fremskridtspartiet fremsatte i december 1978, og som på grund af deres asociale virkninger heldigvis alle blev nedstemt, indebar, at man ønskede et statsbudget, som foruden at være voldsomt beskåret på de enkelte poster også havde statsindtægter og statsudgifter af samme størrelse. Det var i hvert fald hensigten, selv om der var nogle milliardregnefejl, som vel er udtryk for, at man heller ikke behersker selve teknikken.

Jeg vil i en sidebemærkning godt foreslå hr. Glensgård at sende sin regnemaskine til reparation, for det tror jeg den trænger til – også når jeg hørte det regnestykke om, hvor meget vi låner i timen. Jeg forstod på hr. Glensgård, at vi lånte 3,6 mill. kr. i timen. Hvis hr. Glensgård vil gøre sig den ulejlighed måske at prøve med blyant og papir eller med en anden regnemaskine, så vil han finde ud af, at de 8.760 timer, som et år indeholder, gange 3,6 mill. kr. giver en låntagning på 31.536 mill. kr., og det er nu nogle gange mere end virkeligheden. Det er muligt, hr. Glensgård regner med en meget kort arbejdsuge og ikke med årets faktiske timeantal i den beregning, men som sagt: prøv at få regnemaskinen set efter hos en kyndig reparatør!

En økonomisk politik af det indhold, som vi har set fra fremskridtspartiets side, bliver heldigvis afvist af alle andre partier, og jeg vil sige rent ud, at det er vores opfattelse, at den er udtryk for en vanvidskurs. Det er givet, at den begrænsning af indkomststigningerne, som er nødvendig for at ændre på den økonomiske balance, må omfatte alle indkomster, og der må i særlig grad gribes ind mod store indkomster og arbejdsfri indkomster. Det er ødelæggende for den solidaritet, der må eksistere i et samfund, der ønsker en sund og stabil udvikling, hvis enkeltgrupper og enkeltpersoner kan opnå urimelige indkomster, mens flertallet må holde igen.

Det gælder, uanset om der er tale om store lønindkomster, honorarindkomster, salærer eller profitter, og det gælder i ganske særlig grad, at vi ikke kan acceptere spekulationsgevinster, bag hvilke der ikke ligger nogen produktiv indsats.